

at man uden at træde noget Princip for nær, kan, naar det er nødvendigt, træffe Lovgivningsbestemmelse om, og saa vidt jeg erindrer, var Udvalget i sin Helhed i Fjor enigt om at gaa den Vej, at man anbefalede paa en eller anden Maade paa Forhaand at tilvejebringe Sikkerhed for, at Arbejderne virkelig fik, hvad de havde til gode, og ret beset, rent praktisk set paa Spørgsmaalet kan jeg heller ikke se, at der kan gøres store Indvendinger imod det; for den hæderlige Arbejdsgiver rammer det selvfølgelig ikke, og den vederhæftige Arbejdsgiver kan det være nogenlunde ligegyldigt, om han skal tilvejebringe en Slags Garanti for, at han opfylder sine Forpligtelser; thi det vil han gøre alligevel. Jeg ser altsaa ikke noget væsentligt til Hinder for, at man paa den ene eller den anden Maade indskræper de overordnede Stats- og kommunale Myndigheder at sikre Arbejderne ved den Slags Bestemmelser i Vicitationsfonditionerne, naar det kan ske paa en saadan Maade, at der ikke derved kastes et Skær af Uvederhæftighed hen over de Mænd, der overtage Entrepriserne. Det vilde, hvis det skete, være ret uretfærdigt, men for saa vidt det undgaaes, har jeg ingen Ting at indvende imod, at det paahydes, at Arbejderne paa Forhaand skulle sikres. Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at hvis man vil gøre noget i den Retning, kan man ikke fuldt føle sig tilfredsstillet ved, hvad den højtærede Minister har paavist om de Bestemmelser, der ere optagne i det Tinget forelagte Lovforslag om Statens civile Bygningsarbejder, thi jeg mener ogsaa, som den ærede Taler, at vil man gøre noget, maa det være noget almindeligt, noget, der rammer alle offentlige Arbejder, og man kan næppe nøjes alene med det, som den ærede Minister allerede har Fortjenesten af at have institueret i det Forslag, som her er omtalt. Jeg skal slutte med at gentage det Ønske, at det maatte kunne lykkes for det Udvalg, der rimeligvis bliver nedsat, at komme til Afslutning med denne Sag, da det forekommer mig, at den har gaaet igen lidt nok, og vi kunne vel alle være det Ønske at saa Spørgsmaalet endt paa den ene eller den anden Maade og selvfølgelig helst saaledes, at det i alt Fald i nogen Grad tilfredsstiller de ærede Forslagsstillere.

Første Viceformand (Scharling):

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds har Ordet.

S. Sage: Jeg frasalder Ordet.

M. Jensen: Jeg skal indrømme over for den meget ærede Minister, at han har Ret i de Betragtninger, han gjorde gældende, naar han henviste til det foreliggende Forslag og de Bestemmelser, der ifølge den forefædrede Instruks skulde gælde baade med Hensyn til Arbejdslønnen og Arbejdsdelingen. Det er allerede en Fortjeneste, og dersom de ærede Forslagsstillere ikke hidtil have haft andet Udbytte ved at fremlægge Lovforslaget, saa tror jeg dog, at de tør tilregne sig en Del af Æren for dette, at Ministeren har været saa lydhør, at han har taget det op. Naar den ærede Minister over for min Udtalelse om, at jeg havde haft Bemyndigelse af Udvalget til at forhandle med ham, omtalte, at han kendte ikke til nogen som helst skriftlig Forhandling derom, skal jeg give ham Ret deri. Det var maake en Fejl fra min Side, at jeg ikke, første Gang jeg havde Ordet, udtrykkelig nævnte, at det var en mundtlig Forhandling, men det er jo noksom bekendt, at det ofte finder Sted, og jeg tror, at det i mange Tilfælde er til Vættelse for Sagens Ordning. Jeg havde Udvalgets Bemyndigelse til at forhandle med den ærede Minister, og om jeg end ikke gjorde det skriftlig, har jeg dog altid troet den ærede Minister, selv om det kun var mundtlig, og jeg er sikker paa, at det samme er Tilfældet fra Ministerens Side over for mig. Jeg skal imidlertid en anden Gang i et lignende Tilfælde ikke forsømme at foretage ogsaa en skriftlig Henvendelse til Ministeren, skønt jeg nu tror, at den mundtlige er lige saa god.

Hvad angaar de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (M. Andersen), er jeg enig med ham deri, at man bør ikke her fra Lovgivningsmagtens Side vedtage Lovforslag, der kunne lægge noget Tryk paa hverken den ene eller den anden Del af Samfundet med Hensyn til, at de ikke skulle være hæderlige og agtværdige, heller ikke Entreprenører. Det glæder mig derfor ogsaa, at den ærede Taler ved Slutningen af sine Udtalelser indrømmede, at man nok kunde blive enig om at gaa til et og andet, naar man blot ikke gjorde det og det osv. Og jeg tror ikke, det kan figes her; det er jo kun det samme Forhold som, naar man over for en Embeds- og Bestillingsmand forlanger en vis Kaution. Jeg kan ikke se, at dette her kan betragtes anderledes, og det berører jo slet ikke de vederhæftige og solide Entreprenører. Det er kun over for dem, der ikke ere det, hvis saadanne findes, at Lovforslaget faar nogen Betydning. Jeg kan altsaa gerne ogsaa i